

Colecția „Ego. Proză” este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

© 2013 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Alexandra Văcăroiu

Foto autor: © Karina Wechter Ciuruș

*[www.polirom.ro](http://www.polirom.ro)*

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506  
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,  
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

MĂLAICU-HONDRARI, MARIN

*Lunetistul /* Marin Mălaicu-Hondrari. – Iași: Polirom, 2013

ISBN print: 978-973-46-3884-0

ISBN ePub: 978-973-46-4004-1

ISBN PDF: 978-973-46-4005-8

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

Marin Mălaicu-Hondrari

# LUNETISTUL

roman

POLIROM  
2013

Acea abilitate nu-l trădase niciodată și îi ușurase mult viața.

Un mesaj de la Pilar l-a făcut să-și scoată capul brusc din apele line ale somnolenței ce îl cuprinsese. S-a gândit că poate Cristina îi răspunsese deja, dar mesajele de la ea îi parve-neau nefiltrate. Într-adevăr, mesajul nu avea nimic de-a face cu Cristina. Carmen Mercedes Belano voia să ia legătura cu el. „Dacă într-adevăr ești la Viena, treci pe la mine. Adu-mi flori. Nu am chef să ies pe vremea asta și am nevoie de flori.“ Constantin și-a dat seama că ploaia ce începuse cu o seară înainte continua. O ploaie mărunță, lipsită de capricii, de istorie, o ploaie venind dinspre un cer inexpresiv, un cer cu lumină egală, mohorâtă, un cer ca o fereastră prăfuită. „Ajung la opt“, i-a răspuns și imediat a venit și răspunsul ei: „Te aștept. Rămâi peste noapte?“. Acel „rămâi peste noapte“ i-a provocat o reacție vie în sex. I-a răspuns că da, iar la șapte și jumătate a luat metroul din centru până la stația Gasometer.

Pe Carmen Mercedes Belano o cunoscuse la o petrecere dată de Gordon, una dintre acele petreceri cum numai el știa să organizeze, ce par sortite eșecului, pentru că nimeni nu cunoaște pe nimeni, iar cei ce totuși se cunosc se poartă ca niște străini, dar niște petreceri care, nu se

știe cum, ieșeau foarte reușite până la urmă și cu toții plecau mulțumiți de fiecare dată. Se dusesse la petrecere mai mult pentru Pilar, să mai iasă și ea din casă, nu pentru că ar fi avut el chef de petreceri. Dimpotrivă. De săptămâni întregi i se cuibărise în minte un gând, recurent mai întâi, obsesiv mai apoi. Era convins că nu avea să o mai ducă mult. Nu era bolnav, nu se simțea rău, viața nu îi era amenințată, cel puțin din câte știa, și, cu toate acestea, de mai multe ori pe zi, îi trecea prin cap că urma să moară curând. Și totuși, s-a dus la petrecere, iar abilitatea sa înnăscută sau dobândită l-a ajutat să o remarce imediat pe Carmen Mercedes Belano. Auzise de ea, dar nu o mai văzuse niciodată până atunci. Oricum, era o femeie pe care nu puteai să nu o remarci. Avea frumusețea rară a femeilor andaluze, cu părul bogat și negru, cu ochii verzi și cu chipul păstrând urmele trăsăturilor maure. Imediat ce au dat mâna, Constantin a simțit nevoia de-a o mai atinge și a pândit un moment oportun. Când Carmen Mercedes Belano a ieșit cu un pahar în mână și nu s-a oprit până la marginea terasei, uitându-se la blocul-turn sau poate la lună, el s-a apropiat repede, a rămas în spatele ei și a spus în șoaptă: „Lasă-mă să trăiesc cu tine, nu mai am mult de trăit“. Ea a întors capul, de parcă ar fi vrut să se asigure

că nu i se păruse, că într-adevăr cineva rostise acele cuvinte. L-a recunoscut și a zis: „Ce?“, apoi a adăugat imediat: „Ce tâmpit ești“ și s-a întors, a trecut pe lângă el, evitând să-l atingă, s-a pierdut în mijlocul petrecerii. Apoi a venit Gordon, l-a lăudat pentru ideea de a face echipă cu Pilar, au schimbat câteva impresii despre campionatul englez de fotbal, după care au revenit împreună în casă. Spre dimineață, Constantin stătea din nou pe terasă, cu Pilar, cu Gordon și cu Carmen Mercedes, toți patru așezați în jurul unei măsuțe șchioape, care la cea mai mică atingere tremura cu tot cu paharele adunate pe ea de-a lungul nopții. Brusc, s-a ridicat răsând și s-a dus la marginea terasei. Și-a sprijinit coatele de balustrada lată, din marmură neagră, apoi a auzit-o pe Carmen ridicându-se și o clipă s-a gândit că va veni spre el. A închis ochii, încă zâmbea, iar ea încă râdea ușor, nici nu mai știe de ce râseseră, important e că ea a venit într-adevăr către el și s-a oprit în spatele lui și o clipă el s-a gândit să se întoarcă cu fața spre ea, dar nu a mai apucat, pentru că a simțit cum i-a strecurat o mână pe sub tricou și și-a lipit palma de spatele lui, cu degetul mijlociu întins de-a lungul coloanei vertebrale și palma ei a urcat până la ceafă și a coborât până sub omoplați, apoi a urcat iar, cu o lentoare aproape

insuportabilă, și în acele secunde, nesfârșite, bineînțeles, ca dovadă că ele continuă și acum, palma ei nu a mângâiat numai câțiva centimetri de piele, ci a mângâiat toată viața lui de până atunci, tot ce era el, tot ce fusese, a mângâiat toate cărțile pe care le citise, toată muzica pe care o ascultase și paltonul ros al tatălui său și încălțările mici ale mamei sale și pielea fină a Cristinei și orele lui de singurătate și kilometrii de asfalt și medalioanele Clubului Trambulinzilor și părul de aur al lui Aris și atunci i-au dat lacrimile și au plecat împreună de la petrecere.

Au continuat să se întâlnească, uneori din întâmplare, alteori pentru că unul dintre ei suna și stabileau când și unde să se vadă, de obicei în locuri neutre, dar uneori și în locuința ei, cum era cazul și acum, când Constantin se nimerise să fie la Viena, acolo unde Carmen Mercedes Belano avea un apartament în Gasometer. Locuia în C3, unul dintre cele patru foste Gasometre vieneze, transformate într-un uriaș complex urban. Era mândră că avea o locuință într-o zonă ce, în numai câțiva ani, ajunsese să fie una dintre cele mai animate din Viena și știa numele celor patru arhitecți care gândiseră acel proiect fabulos, spunând că acolo e singurul loc de pe fața pământului unde se simțea ca acasă.

Carmen l-a așteptat la prima ușă de acces, el i-a întins florile cumpărate cu câteva minute mai devreme, iar ea l-a sărutat pe buze, apoi au luat liftul și odată ajunși în apartament s-au instalat în sufragerie, pe canapea. Carmen Mercedes purta un trening roșu, era desculță și își lăsase părul desfăcut.

— Văd că ți-ai îmbunătățit colecția de umbrele, a zis Constantin.

— Da, am câteva noi, de prin Canada, de prin Argentina și nu mai știu de pe unde.

Constantin i-a cerut o țigară, ceea ce a surprins-o pe Carmen, dar i-a oferit imediat una, bucuroasă. Nefumătorii o inhibau.

— Credeam că nu fumezi, a zis.

— Fumez doar în vacanțe. Fumez și beau. Am fumat până la douăzeci de ani. M-am lăsat când am intrat în armată.

— Eu fumez și beau dintotdeauna, a zis ea. Am copilărit printre fumători și bețivi. Tata are mii de măslini, ce zic eu mii, zeci de mii, iar roadele lor le culegea și cred că încă le mai culege cu emigranți, majoritatea români. Și toți beau și fumau, inclusiv tata. Îi vedeam dimineață de dimineață, de pe la sfârșitul lui noiembrie până la jumătatea lui februarie, cu o săptămână în plus sau în minus, în funcție de vreme, soseau în mașinile lor vechi, cumpărate la mâna a doua,

în salopete pătate cu ulei de măsline, încălțați cu cizme de cauciuc și cu șepci cu cozoroc pe cap. Erau veseli, nu știu cum puteau fi atât de veseli, acum mă gândesc că poate erau veseli pentru că aveau de lucru și fumau înainte de a se apuca de treabă și tata era mulțumit de ei. Îi vedeam de la fereastră cum se adunau treptat, soseau pe rând, și mă întrebam cum ajunseseră toți acei cincisprezece-douăzeci de oameni în curtea fermei noastre, adică la mii de kilometri de casele lor. Și îi mai vedeam la prânz, când duceam mâncare alor mei și mâncam și eu împreună cu ei, acolo, pe câmp, printre măslini, urmărind cum își scotea fiecare din geantă caserola cu mâncare sau, cei care nu aveau pe nimeni să le gătească, sandvișurile împachetate în folie de aluminiu. Seara mă întâlneam în sat cu unii dintre ei, la tutungerie sau la Lidl. Câte unul, care știa cât de cât spaniola, îndrăznea să mă salute și schimbam câteva vorbe, dar cei mai mulți se mulțumeau să se uite lung după mine și nu-mi era greu să citesc în privirile lor ce mi-ar fi făcut, și asta uneori mă excita, alteori mă incomoda, în sfârșit, de cele mai multe ori mă lăsa indiferentă. Aveam altele pe cap. În diminețile foarte reci, când un strat gros de brumă acoperea pământul, aprindeau în livadă un foc în jurul căruia se adunau cu toții și ai